

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania L.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o ponowne ustalenie kapitału początkowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego L.K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 12 sierpnia 2014r., którym zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B. z dnia 28 lutego 2012 r. i przyjęto do ustalenia wartości kapitału początkowego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 86,38 %, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Sąd drugiej instancji zaaprobował ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru zgodnie z zasadami wynagradzania wynikającymi z umowy o pracę i angaży i przyjęcie tych, co do których nie było żadnej wątpliwości, że faktycznie zostały ubezpieczonemu wypłacone. W ocenie obydwu Sądów, wątpliwości w zakresie uwzględnienia innych żądanych przez ubezpieczonego kwot wynagrodzeń w postaci premii regulaminowej, premii uznaniowej i dodatku brygadzystowskiego nie zostały usunięte w zeznaniach świadków ani w wyjaśnieniach samego ubezpieczonego.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 378 § 1 k.p.c., polegającego na nierozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji, art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 i 232 k.p.c. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania w charakterze świadka A.K., który znał zasady przyznawania wynagrodzenia oraz premii, a także ich wysokości, w okresie, gdy ubezpieczony był zatrudniony w M. w B., oraz art. 381 k.p.c. przez pominięcie wnioskowanego przez ubezpieczonego w apelacji dowodu z tego przesłuchania tego świadka, „którego przeprowadzenie przed Sądem pierwszej instancji nie było możliwe z powodu oddalenia przez Sąd pierwszej instancji tego wniosku dowodowego”; a także art. 233 § 1 k.p.c., polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów i logicznego wnioskowania oraz na błędnej ocenie materiału dowodowego przez odmówienie wiarygodności mocy dowodowej zeznaniom świadków K.J. oraz P.C. oraz zeznaniom odwołującego się, w zakresie w jakim wskazał, iż od czerwca 1974 r. do stycznia 1978 r. faktycznie pełnił funkcję brygadzysty i z tego tytułu otrzymywał należny mu dodatek brygadzystowski.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, ubezpieczony określił ją jako oczywiście uzasadnioną, o czym ma świadczyć „naruszenie wymogów przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego” przez nieustosunkowanie się do kluczowych zarzutów apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Według ugruntowanego stanowiska judykatury, oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że

przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Niniejsza skarga kasacyjna nie jest w tym znaczeniu „oczywiście uzasadniona”. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania został oparty na stwierdzeniu o jej oczywistości wobec niedopuszczenia dowodu z zeznań świadka, o którego przesłuchanie skarżący wnosił przed Sądami obydwu instancji. Formułując ten wniosek, skarżący pominął, że podczas rozprawy nie zwrócił uwagi na to jako na uchybienie przepisom postępowania. Zarzut naruszenia art. 381 k.p.c. nie poddaje się zatem kontroli kasacyjnej ze względu na niezłożenie przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego strony zastrzeżenia przewidzianego w art. 162 k.p.c. do protokołu rozprawy apelacyjnej, wobec wydanego przez Sąd drugiej instancji postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji lub w skardze kasacyjnej naruszenia przez sąd pierwszej lub drugiej instancji przepisów postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, i z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2007 r., II CSK 96/07, z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 409/08, oraz z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 96/09, i z dnia 15 maja 2014 r., II CSK 345/13, niepubl., oraz z dnia 8 lutego 2017 r., I PK 95/16, niepubl.). Należy przy tym zauważyć, że w niniejszej sprawie skarżący nie podniósł zarzutu naruszenia art. 162 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Uzasadnia to odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).